

Bu Yazı da Sevgiye Dahil Sevgilim

– Galip Argun · 13 Temmuz 2017

Hiç konuşma, sus... Bugün ben anlatacağım. İçimden geçenleri, gönlümden sızanları, beni yerden alıp göğe çarpanları söyleyeceğim. İsmi ne senin? Soruyorum ama kibarlıktan, yanlış anlama. Söylemesen de olur. Hala emin değilim, bir isme ihtiyacımız var mı sahiden? Hiç özel şeylere girmeden anlatacağım, üzgün gergedan. Bu isim sana yakıştı. Üzgün gergedan. Üzgün sıfat tamlaması... Türkçede böyle bir kaide var mı bilmem; ama olsa iyi olurmuş. En azından benim gibilerin arkadaşını ifade etmesi için en iyi kelime bütünü olurdu. Bak baştan söyleyeyim, tüm bunlar acıya dahil. Sonra kızma bana! Çünkü acı, sevdiğimiz şeylerdeki bulduğumuz bizlerden başka bir şey değil. Felsefe sevmem aslında, feylesoflar aşık olamazlar, bir keresinde öyle duydum.

Kusuruma bakma! Bari sen olsun bakma, beni kusurlarımla sev olur mu? Sen olsun beni kusurlarımla sev, çünkü kusurlarla örülmüş bir sevginin içinde el ele gezmek istiyorum. Nasıl bir şey daha önce hiç denemedim. Sevginin kusurlarla bulandığını, aşka dönüşemediğini öğrettiler; ama kusurun içinde sevgiyle dolaşmak nasıl bir şey hiç söylemediler. Sen söyle olur mu? Eleştirilmek, sen şöylesin, sen böylesin cümleleriyle savaşmak istemiyorum. Sadece gözlerimi kapattığımda kusurlarımla sevişmek istiyorum. Kusuruma bakma tekrar, beni böyle sev, sana demiş gibi oldum; ama ayıplı konuşmuyorum. Sanki uzun uzun onun yüzüne bakmak ve onu sevmek, onu her gördüğünde kalbimin atlı karıncaya binmiş çocuk gibi titremesi, her ciğerine dolan nefeste yüzümün evrim geçirmemiş maymuna benzemesi sevişmeye dahil değil zannediyorlar. Halbuki onu düşünmek bile her şeye dahil. Her şeye dahil olanın yine tek şey olduğunu, yani o olduğunu anlatmaya bocalıyorsun, ama olmuyor be üzgün. Üzgün diyorum sana, halbuki bir ismin var senin gergedan, ama sen kusuruma bakma! Bak, gökyüzünde heyula bir dolunay var. Uzun zamandır orada, tepemizde dikilip duruyor! Sanki annemin yeni yıkadığı mavi atlastan yorganın en ortasındaki sökülük düğme gibi duruyor. Sallanıyor da sallanıyor; ama biride iğnesini alıp dikmiyor, yerini sabitlemiyor. Aslında bunu arkadaşlarıma da sordum: sallanmıyor –dediler. Bilmiyorum, sevgimin karşılıksız olduğunu düşündüğümden beri sallandığını düşünüyorum. Sence de sökülük düğme gibi değil mi?

Ne garip! Dolunayın bu işte suçu günahı ne, kendi kendime üzülecek bahaneler üretiyorum. Küfredecek yer arıyorum. Böyle oluyormuş meğerse. Bırakıp gittiler miydi seni dımdızlak, önce ellerini kafanda birleştiriyorsun, sonra göğe kaldırıyorsun gözlerini. Ne göreceksin başka, garibim dolunaya veriyor veriyorsun. Kendimi suçlamayacak kadar bencilim galiba; ama tüm insanlar böyle değil mi be üzgün gergedan? Sen kendini suçlayabiliyor musun? Oysa benim sevgimi benden başka kim bilebilir ki? İfade edemiyor olabilirim, haklısın; ama kalbimi istedi de çıkarıp koymadım mı önüne. İstemedi ki. Hiçbir şey istemedi, hep ben vereyim diye bekledi. Acıma mı be gergedan, insan ortada hiçbir şey yokken nasıl kalbini çıkarır ona uzatır. Cesaret işi tabii, haklısın; ama sevgiye dahil mi cesarete? Sen yine de bencilliğimin kusuruna bakma! Bu bir hastalık gibi, inan bana beni bırakıp giden geri döndüğünde sapaşğlam olacağım. Ya dönmezse mi? Sevgiye dahil değil ihtimaller. Sevgiye dahil olan yine sevgili olsun. Ne kadar da boş konuşuyorum değil mi? Ama onun yokluğuyla savaşmak ve onu düşünmek

gökyüzüne çivi çakmak kadar zormuş. Göğe çivi çakmaya çalışınca ne oluyor kısaca özet geçeyim: birileri çıkıyor, “olmaz bu iş,” diyor. İnanıyorsun bir kere, kolay kolay vazgeçmek var mı? Yok. Devam ediyorsun ha babam çekiç sallamaya. Tam “tuttu bu kez çivi,” diyorsun, hop şirazesinden çıkıyor çekiç. “Ya beni unuttuysa,” veya “ya aklından bile geçmiyorsam,” derken vuruyorum elim. Nasıl acıyor anlatamam. Kıvranıyorsun. Aklında ne çakamadığın çivi kalıyor ne de tutturamadığın şiraze. İçin yanıyor, ciğerin parçalanıyor: sanki göğe çaktığım çivi tutacaktıymış gibi bir de elimle birlikte kalbimi mosmor ediyorum.

Bir şey içer misin, diye sormadım. Kusuruma bakma... şarap var, içer misin? Kullanmıyor musun? En iyisi. Ben de bıraktım. Şu aralar süs olsun diye var şişesi. Hem şiirler öyle bir övüyor ki bu mereti, hep aşka dahil zannediyorum. Değilmiş be gergedan! Dudağının kadehteki izi kurumadan unuttu beni, inanır mısın? Durduramadım. Hem ne yapabilirdim ki yüreği soğuyana? Kelimeleri kullandım. İhtişamlı cümlelerden gerdanlık yaptım. Bakışlarım her şeyi anlatıyordu oysa, yetmez sanıp şiirler söyledim ve yazdım. Anlamadı be üzgün. Sana da “üzgün” diyorum, umarım bozulmuyorsundur. “Üzgün” olmak da sevdaya dahil hem!

Bazı zamanlar kendi kendime “beni unuttu,” diyorum; ama unutmamıştır belki. Kim bilebilir ki bunu gergedan. İlla yazmaması ve konuşmaması ve benden bihaber olması unutmamasına mı delalet? Olur mu öyle şey! Bir insanı unutmak o kadar kolay mı?! Değil. Bak, mesela, ben hatırlıyorum: çok güzel gözleri vardı. Cam gibiydi. Ama hani böyle halis camlardan, kırılmayanlardan ama kıranlardan. Bakma böyle dediğime, kırılmadım aslında ona, hep daha çok sevdim. Konuyu dağıtmayayım: Ne diyordum? Hah, çok güzel gözleri vardı. Gerçekten aşık olunasıydı. Ona her baktığımda bulutsuz gökyüzünün maviliğinde kanat çırpın, simide alışmış, etobur martı gibi hissedirdim. Öyle bir alışkanlık ve mutluluktur. Anlatabiliyor muyum? Kalbim pır pır ederdi. Mideme kelekler konardı. Ayaklarım titrer, gözlerim uykudan aralanır, bedenim onun bedeninin yanında havayı solumak isterdi. Oldu mu diye sorma hiç, bir kere aynı havayı soluduk. Ne geceydi ama, saçları ellerimde gezindi, hemen önümüzde şu şişenin silueti vardı. ondan severim bu merete bakmayı. Kalbinin çarpıntısını duyabiliyordum, vallahi hissettim, kalbimin üstündeydi. Kusura bakma, sevgiye dahil tüm bu saydıklarım. Eğer dahil değil dersen, sevgi kırılır, küsüp gider! Hıh, sanki çok yanımızda! Gerçi şimdilerde ne zaman göğe kaldırsam bakışlarımı, dolunaya küfrediyorum. Yanlış anlama, varoluşuna değil küfürlerim; onun o güzel gözlerini hatırlatıyor olmasına. Ama bilmeni isterim, çok güzel gözleri vardı be üzgün gergedan. Çok ama çok güzeldi, aşık olunası gözleri.

Sen hiç âşık oldun mu be gergedan? Olduysan anlatma, lütfen. Ben hiçbir zaman bu yükün altından kalkamadım. Sana ayıp olmasın diye soruyorum. Yine kibarlığımdan yani. Eğer olduysan ve bu yükün altından kalkabiliyorsa, bu sır sende kalsın. Öyle olsun; çünkü aklıma onun gülüşü geliyor. Biliyor musun, her gülüşünde papatyalar açar, kiraz ağaçları çiçeğe dururdu. Ben bir keresinde sırf o güldü diye boğazın erguvana büründüğünü gördüm. İnanamayacaksın, ama gördüm. Gördüğüm şeyi ispata ne lüzum var! Öyle ise öyledir. Aşk bu, ispatını kime nasıl yapacaksın ki?

Şimdi, bir sezen aksu şarkısı çalıyor. Duyuyor musun? Sever misin minik serçeyi? Bak onunda ismi bir serçe. Biz insanlar anlayamadık be gergedan. Bu işin nasıl yürüyeceğini, gözlerimizle gördüğümüzü sözlerimizle nasıl tutacağımızı, aşık olduğumuzu nasıl hayatımıza dahil edeceğimizi algılayamadık! Ama

minik serçe anlamış, bak dikkat kesil. Ne diyor, duyuyor musun? “Bilmiyorum nasıl geçer geri kalan / Aslında kâfi değil bana müthiş hatıran.” Kafi değil be gergedan. Kafıymış gibi hissetmek için neler feda ederdim.

Sigara içiyor musun? En iyisini yapıyorsun, içmemekle. Hem sağlığa zararlı. Ama bu sevginin de sağlığa faydası olduğunu düşünmüyorum be üzgün gergedan. Birini durdurmak için kalbini feda etmek ve hep eksik yaşamak ne kadar sağlıklı allasen? Hükümetin de sigara gibi savaşması gerek bu meretle. Yak, yak! Benim için de çek bir duman. N'olacak, kimseye söylemem. Gergedan sigara içiyor dersem namussuzum bak. Hem niye söyleyeyim: “Kim bilir önümüzde kaç kiraz mevsimi var?”